

Tisztelt Ünnepló Közösség!

Ma az 1848/49-es forradalom és szabadságharcra emlékezünk, azokra az ismert és névtelen hősökre, akik legdrágább kincsüket, az életüket is készek voltak feláldozni a magyar szabadságért.

Wass Albert bölcs megállapítása jut eszembe: *„Ha őseink is elszaladtak volna, valahányszor nehéz idők jöttek, ma üres lenne ez az ország.”* A reformkor nagyjai azonban itt maradtak, fontosnak érezték a hon ügyét, a változás irányát és sarokpontjait gróf Széchenyi István jelölte ki 1830-ban, felnyitotta a nemesség szemét, és ráébresztette a nemzetet, hogy a polgári átalakulás elkerülhetetlen a fennmaradásunk érdekében.

A reformkornak köszönhetjük himnuszunk, nemzeti imádságunk születését, zászlónk piros-fehér-zöld színeinek hivatalossá válását. Elindult a gazdasági fejlődés és megteremtődött a nemzet egysége.

A magyarság, épp ezért, 1848. március 15-én egyként tudott összefogni és felemelni szavát, s az addig még magát tartani tudó korhadt rend kártyavárként omlott össze.

A „Pilvax-kör” (többek között Petőfi, Jókai, Vasvári Pál és Bulyovszky Gyula) előző este határozta el véglegesen, hogy a bécsi forradalom nyomán cselekvésre szánja el magát. Március 15.-én délelőtt mozgósították az egyetemi ifjúságot, felolvasták a 12 pontot, amelyet később Landerer nyomdájában a Nemzeti dallal együtt, cenzori engedély nélkül kinyomtattak. Délután 3kor a Nemzeti Múzeumnál tartottak nagygyűlést, majd a tízezresre duzzadt tömeg a hajóhídon átvonult Budára, ahol a megrettent Helytartótanács életbe léptette a 12 pontban foglalt követeléseket, és szabadon bocsátotta az állítólagos sajtóvétség miatt bebörtönzött Táncsics Mihály újságírót, akit a tömeg diadalmenetben vitt Pestre. Este a Nemzeti Színházban a betiltott Bánk Bán előadásával ünnepelték a forradalom győzelmét.

Március 15-e 1928-ban vált hivatalos keretek közt megtartott nemzeti megemlékezéssé.

Tisztelt Ünneplók!

A szabadságot nem osztogatták, nem adták ingyen, azt az alkotni képes, a közös célokért tenni tudó és tenni akaró egyének összefogása teremtette meg. A forradalmárok jól tudták: erejük megsokszorozódik, nagy dolgokra képesek, ha összefognak. Bebizonyították, hogy bár „egynek minden nehéz; soknak semmi sem lehetetlen”. Így vált 1848 óta a nemzet összetartásának tudata a leggazdagabb erkölcsi, szellemi és érzelmi erőforrásunkká.

Nemzeti ünnepünk alkalmából nemcsak kívül, de legbelül, a lélek is ünneplőbe öltözik, kitűzzük a kokárdát, emlékezve a bátrakra, a megemlékezésen kívül azonban számot is kell vetnünk magunkban:

- Méltó örökösei vagyunk-e '48-nak?
- Vajon, mi sem engedünk a '48-ból?
- Mit tettünk azért, hogy a ránk bízott örökséget megőrizzük, új tartalommal és értékekkel gazdagítsuk, gyarapítsuk?

A mai nap kapcsán úgy érzem, joggal merül fel bennem a kérdés, hányan érzik magukénak az ünnepet és emlékeznek? Beszélünk-e otthon meghatározó nemzeti ünnepeinkről, tisztában vannak-e gyermekeink azzal, mit jelent a kokárda, mi történt 1848-49-ben? Ismerik-e a Kossuth nótát, tudják-e ki volt a lángelkű Petőfi, hogyan született a Nemzeti dal, mit köszönhetünk a márciusi ifjaknak?

Nem véletlenül adta útmutatásul Széchenyi: *"Tiszteld a múltat, hogy érthesd a jelent, és munkálkodhass a jövőn!"*

A 48-as fiatalok is képesek voltak mindent háttérbe szorítva a hazájukat megvédeni, s ha kellett még az életüket is áldozni érte.

Benedek Elek ekként tanít bennünket: *„Ne félj, ne szégyelld szeretni a hazát! Ma a világpolgárság a divat, de te ne hódolj e divatnak. Inkább légy „vad magyar”, mint „szelíd hazafi”. Mennél jobban szaporodnak a szelíd hazafiak, annál inkább lesz szükség a vad magyarokra.”*

Legyünk büszkék magyarságunkra!

Történelmünk hősei kijelölték számunkra a követendő utat: vezéreljen bennünket a magyar nemzetünk és hazánk iránti szeretet, fogjunk össze – kapaszkodjunk össze – és tegyünk közösen azért, hogy minden magyar embernek biztonságos és erős otthona legyen Európában. Ez a mi kötelességünk, s ez nem kevés!

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!

Éljen a Magyar Szabadság,

Éljen a Haza!

A Haza mindenekelőtt!